

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ1-549/21
08.11.2021. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Радмана Спарића и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету окр. „АА“, због продуженог кривичног дела примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ и продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ и окривљене „ББ“, због продуженог кривичног дела давање мита из чл.368 ст.1 у вези чл.61 КЗ и кривичног дела трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Ктo.бр.42/14 од 20.06.2021.године, окривљене „АА“ и њеног браниоца, адвоката Душана Сакића из ... и окривљене „ББ“ и њеног браниоца, адвоката Радована Лопичића из ..., изјављеним против пресуде Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године, након одржаног претреса пред Апелационим судом, као другостепеним, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, Оливере Јевђовић, окривљене „АА“ и њеног браниоца, адвоката Душана Сакића и окривљене „ББ“ и њених бранилаца, адвоката Радована Лопичића и Славише Војиновића из ..., дана 08.11.2021.године једногласно је донео

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби Вишег јавног тужиоца у Краљеву, окривљених „АА“ и „ББ“ и њихових бранилаца, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године, тако да гласи:

І

Окривљена „АА“, зв. „...“, ЈМБГ ..., рођена ...године у ..., од оца „ВВ“ и мајке „ГГ“, девојачко презиме ..., са станом у ..., ул. ... бр. ..., држављанин РС, удата, мајка двоје деце, завршила средњу школу, неосуђивана, не води се други кривични поступак против ње,

Окривљена „ББ“, зв. „...“, ЈМБГ ..., рођена ... године у ..., од оца „ДД“ и мајке „ББ“, девојачко презиме ..., живи у ..., ул. ... бр. ..., држављанин РС, завршила правни факултет, по занимању дипломирани правник, удата, мајка троје деце, неосуђивана, не води се други кривични поступак против ње,

К Р И В Е С У

И то:

Окривљена „АА“

Што је у периоду од 30. новембра 2012.године до 11. априла 2014.године у ..., у урачунљивом стању, при чему је била свесна својих дела и хтела њихово извршење, као службено лице примила поклон да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју би морала да изврши у вези са извршењем кривичне санкције и као службено лице у службену књигу унела неистините податке и неистиниту службену исправу употребила у служби као да је истинита, осуђени „ЕЕ“ службеном лицу учинио поклон да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морало да изврши и да изврши службену радњу коју би морало извршити, а осуђени „ЖЖ“ посредовао при оваквом подмићивању службеног лица у поступку извршења кривичне санкције у предмету Основног суда у Новом Пазару ИК.бр.278/12 према осуђеном „ЕЕ“ који је правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Пазару К.бр.4/11 од 15.08.2011.године осуђен на казну затвора у трајању од 5 година због кривичног дела трговина људима из чл.388 ст.6 у вези ст.3 у вези ст.1 КЗ, најпре осуђени „ЕЕ“, у циљу да одложи извршење казне затвора и не започне са извршењем исте, ступио у контакт са осуђеним „ЖЖ“ који му је понудио да се преко својих познаника – радника Основног суда у Новом Пазару распита да ли за то постоји могућност, због чега је ступио у контакт са својом познаницом окр. „ББ“ и пренео јој да осуђени „ЕЕ“ жели да одложи извршење казне затвора и не започне са извршењем исте, па се окривљена „ББ“ обратила окривљеној „АА“, у оквиру чијих овлашћења је било да обавља све административно - техничке послове по предметима извршења кривичних санкција, да води одговарајуће уписнике и именике по тим предметима и израђује нацрте одлука поводом молби за одлагање извршења казни, па је окр. „АА“ прихватила да у вези са извршењем ове кривичне санкције за новац, а након што осуђени „ЕЕ“ поднесе молбу за одлагање извршења казне и ваљану лекарску документацију изради нацрт решења којим се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ и одлаже му се почетак извршења казне затвора због болести, да би окривљена „ББ“ пренела осуђеном „ЖЖ“ да је за предузимање радњи ради одлагања извршења казне затвора потребно да осуђени „ЕЕ“ за то да новац у износу од 500 евра, а осуђени „ЖЖ“ је ову поруку пренео осуђеном „ЕЕ“ наводећи да је за то потребно да да новац у износу од 600 евра, што је осуђени „ЕЕ“ прихватио и након подношења молбе за одлагање извршења казне затвора и лекарске документације дана 30.11.2012.године у клубу „...“ у ..., чији је власник осуђени „ЖЖ“, предао новац осуђеном „ЖЖ“ у износу од 600 евра, од којег новца је осуђени „ЖЖ“ задржао 100 евра, што у динарској противвредности износи 11.263,78 динара, а новац од 500 евра, такође у клубу „...“, предао окривљеној „ББ“ која је износ од 400 евра (45.055,12 динара) задржала за себе, а новац у износу од 100 евра (11.263,78 динара) касније предала окривљеној „АА“ која је израдила нацрт решења ИК.бр.278/12 од 24.12.2012.године, којим се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора због болести на период од 3 месеца, које решење је „ЗЗ“, потписао, с обзиром да су, према стању у списима предмета, били испуњени услови за одлагање извршења казне затвора, након чега је осуђени „ЕЕ“ у још три наврата, а преко осуђеног „ЖЖ“, при крају истека рока на који му је одложено извршење казне затвора, након подношења молбе и лекарске документације, суду за одлагање извршења казне затвора дана 21.03.2013.године, 03.07.2013.године и 31.10.2013.године, предавао у клубу „...“ осуђеном „ЖЖ“ новац у износима од по 600 евра, укупно 1800 евра, од којег новца је осуђени „ЖЖ“ задржавао по 100 евра, укупно 300 евра (33.970,43 динара), а преостали новац у укупном износу од 1500 евра предао окривљеној „ББ“, која је окривљеној „АА“ предала још два пута по

100 евра, укупно 200 евра (22.557,38 динара), а за себе задржала 1300 евра (147.294,77 динара), па је окривљена „АА“, по молбама осуђеног „ЕЕ“ од 21.03.2013.године и 03.07.2013.године, израдила нацрте решења којима се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора због болести на период од 3 месеца и то нацрте решења ИК.бр.278/12 од 04.04.2013.године и ИК.бр.278/12 у које је унела да је донето 01.08.2013.године, иако је нацрт решења израдила неутврђеног дана у периоду између 01.09.2013.године, када се вратила на посао са боловања и 18.09.2013.године, када је решење експедовано, а која решења је „ЗЗ“ потписао, с обзиром да су према стању у списима предмета били испуњени услови за одлагање казне затвора, али након што је по поднетој молби за одлагање извршења казне затвора од 31.10.2013.године „ЗЗ“, решењем ИК.бр.278/12 од 13.01.2014.године ову молбу одбио, окривљена „АА“ је у предмет ИК.бр.278/12 уложила доставницу за лично достављање са текстом „1. решење од 13.01.2014.године“ са неистинитим подацима јер је наведена доставница садржавала фалсификоване потписе „ИИ“, супруге осуђеног „ЕЕ“, у рубрици „потпис примаоца“ и достављача ЈЈ“, у рубрици „потпис достављача“, што је окривљена „АА“ знала јер наведено решење уопште није експедовано па самим тим ни достављач није могао да задужи и преда исто, а „ИИ“ да својим потписом потврди пријем истог, а окривљена „АА“ је затим како би створила привид да је наредбу за принудно довођење осуђеног „ЕЕ“ број 291/13 од 03.04.2014.године, која је садржавала фалсификовани потпис „ЗЗ“ експедовала Полицијској управи ..., у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмет за дан 11.04.2014.године, испод границе рубрика, дописала број 278/12, иако је достављач за тај дан задужио писмена и доставнице са бројевима у оквиру границе рубрика, иако је била свесна да су њена дела забрањена,

- чиме је извршила продужено кривично дело примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.2 Кривичног законика у вези чл.61 Кривичног законика и продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 Кривичног законика у вези чл.61 Кривичног законика,

окривљена „ББ“,

зато што је у току јуна и јула 2014.године у ..., у урачунљивом стању, при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење, непосредно захтевала и примила награду да коришћењем свог претпостављеног утицаја посредује да се изврши нека службена радња, тако што је у непосредном контакту са осуђеним „ЕЕ“ коме је, решењем Основног суда у Новом Пазару ИК.бр.278/12 од 01.08.2013.године, било наложено да се 01.11.2013.године јави у КПЗ Ниш на издржавање казне затвора од 5 година по пресуди Вишег суда у Новом Пазару К.бр.4/11 од 15.08.2011.године, због кривичног дела трговина људима из чл.388 ст.6 у вези ст.3 у вези ст.1 КЗ, при чему је осуђени „ЕЕ“ био заинтересован за промену места извршења казне затвора из разлога личне безбедности, од окривљеног „ЕЕ“ захтевала износ од 4.000 евра, као и једну женску тренерку коју је касније од истог и примила, да коришћењем свог претпостављеног утицаја и то преко извесних лица из Београда, посредује да надлежни орган – Управа за извршење кривичних санкција у Београду донесе одлуку по којој ће се окривљеном „ЕЕ“ променити место извршења казне затвора, иако је била свесна да је њено дело забрањено,

- чиме је извршила кривично дело трговина утицајем из чл.366 ст.1 Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/2009),

па суд окривљеној „АА“ најпре утврђује појединачне казне затвора и то за продужено кривично дело примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.2 Кривичног законика у вези чл.61 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 Кривичног законика у вези члана 61 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 30 (тридесет) дана, па окривљене применом чл.4, 42, 45, 54, 56 и 57 Кривичног законика

О С У Ђ У Ј Е

И то окривљену „АА“ на јединствену казну затвора у трајању од **1 (једне) године**, у коју јој се урачунава време проведено у притвору у периоду од 23.07.2014.године до 26.08.2014.године, а окривљену „ББ“ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године**, у коју јој се урачунава време проведено у притвору у периоду од 23.07.2014.године до 26.08.2014.године, које казне ће се извршити тако што ће их окривљене издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, с тим да исте не смеју напуштати просторије у којима станују осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљене једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора.

На основу чл.91 и 92 Кривичног законика, од окривљених „АА“ и „ББ“ се одузима имовинска корист прибављена кривичним делом и то од окривљене „АА“ износ од 33.821,16 динара, а од окривљене „ББ“ једна женска тренерка розе боје која је привремено одузета по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Краљево бр.Сл /14 од 23.04.2014.године.

На основу чл.264 ст.1 Законика о кривичном поступку, окривљене се обавезују да надокнаде трошкове кривичног поступка, док ће о висини трошкова насталих пред судом правног лека у смислу чл.267 Законика о кривичном поступку, одлучити Апелациони суд посебним решењем, а о висини осталих трошкова ће одлучити првостепени суд посебним решењем, сходно чл.262 ст.2 Законика о кривичном поступку.

И

Окривљена „ББ“, са личним подацима као у изреци пресуде

на основу чл.423 тач.2 Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је у периоду од 30. новембра 2012.године до 11. априла 2014.године у ..., у урачунљивом стању, при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење, као и осуђени „ЖЖ“ посредовала при подмићивању службеног лица и то окривљене „АА“ да као службено лице прими поклон да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морала извршити и да изврши службену радњу коју би морала извршити у вези са извршењем кривичне санкције, осуђени „ЕЕ“ да

службеном лицу учини поклон да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу која би морала да изврши и да изврши службену радњу коју би морала да изврши, у поступку извршења кривичне санкције у предмету Основног суда у Новом Пазару ИК.бр.278/12 према осуђеном „ЕЕ“ који је правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Пазару К.бр.4/11 од 15.08.2011.године осуђен на казну затвора у трајању од 5 година због кривичног дела трговина људима из чл.388 ст.6 у вези ст.3 у вези ст.1 КЗ, најпре осуђени „ЕЕ“, у циљу да не започне издржавање казне затвора ступио у контакт са осуђеним „ЖЖ“ који му је понудио да се преко својих познаника – радника Основног суда у Новом Пазару распита да ли за то постоји могућност, због чега је ступио у контакт са својом познаницом окр. „ББ“ и пренео јој да осуђени „ЕЕ“ жели да не започне издржавање казне затвора, након чега се окривљена „ББ“ обратила окривљеној „АА“, па је окр. „АА“ прихватила да у вези са извршењем ове кривичне санкције за новац, а након што осуђени „ЕЕ“ поднесе молбу за одлагање извршења казне због болести и ваљану лекарску документацију, изради нацрт решења којим се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ и одлаже му се почетак извршења казне затвора због болести, односно да, ако председник суда не усвоји молбу, не предузме административно – техничке послове у вези са извршењем ове кривичне санкције, а све како осуђени „ЕЕ“ не би започео издржавање казне, да би окривљена „ББ“ пренела осуђеном „ЖЖ“ да је за предузимање службених радњи у суду како не би започео издржавање казне затвора потребно да осуђени „ЕЕ“ за то да новац у износу од 500 евра, а осуђени „ЖЖ“ је ову поруку пренео осуђеном „ЕЕ“, наводећи да је за то потребно да да новац у износу од 600 евра, што је осуђени „ЕЕ“ прихватио и након подношења молбе за одлагање извршења казне затвора и лекарске документације Основном суду у Новом Пазару дана 30.11.2012.године, у клубу „...“ у ..., чији је власник осуђени „ЖЖ“, предао новац осуђеном „ЖЖ“ у износу од 600 евра, што у динарској противвредности износи 11.263,78 динара, а новац од 500 евра такође у клубу „...“, предао окривљеној „ББ“ која је износ од 400 евра (45.055,12 динара) задржала за себе, а новац у износу од 100 евра (11.263,78 динара) касније предала окривљеној „АА“ која је, након што је сачинила записник са изјавом вештака медицинске струке да је осуђени „ЕЕ“ оболео од тешке хроничне болести, израдила нацрт решења ИК.бр.278/12 од 24.12.2012.године, којим се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора због болести на период од 3 месеца, које решење је „ЗЗ“, потписао, с обзиром да су, према стању у списима предмета, били испуњени услови за одлагање извршења казне затвора, после чега је осуђени „ЕЕ“ у још три наврата, на претходно тражење окривљене „ББ“, а преко осуђеног „ЖЖ“, при крају истека рока на који му је одложено извршење казне затвора, а након подношења молбе и лекарске документације, Основном суду у Новом Пазару за одлагање извршења казне затвора дана 21.03.2013.године, 03.07.2013.године и 31.10.2013.године, предавао у клубу „...“ осуђеном „ЖЖ“ новац у износима од по 600 евра, укупно 1800 евра, од којег новца је осуђени „ЖЖ“ задржавао по 100 евра, укупно 300 евра (33.970,43 динара), а преостали новац у укупном износу од 1500 евра предао окривљеној „ББ“, која је окривљеној „АА“ предала још два пута по 100 евра, укупно 200 евра (22.557,38 динара), а за себе задржала 1300 евра (147.294,77 динара), а окривљена „АА“ је, по молбама осуђеног „ЕЕ“ од 21.03.2013.године и 03.07.2013.године, након сачињавања записника са изјавом вештака медицинске струке да је осуђени „ЕЕ“ оболео од тешке хроничне болести, израдила нацрте решења којима се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора због болести на период од 3 месеца и то нацрте решења ИК.бр.278/12 од 04.04.2013.године и ИК.бр.278/12 у које је унела да је донето 01.08.2013.године, иако је нацрт решења израдила неутврђеног дана у периоду између 01.09.2013.године, када се вратила на

посао са боловања и 18.09.2013.године, када је решење експедовала, а која решења је „33“ потписао, с обзиром да су према стању у списима предмета били испуњени услови за одлагање казне затвора, али након што је по поднетој молби за одлагање извршења казне затвора од 31.10.2013.године „33“, решењем ИК.бр.278/12 од 13.01.2014.године ову молбу одбио, окривљена „АА“ ово решење није експедовала „ЕЕ“ већ је у предмету ИК.бр.278/12 уложила доставницу за лично достављање са текстом „1. решење од 13.01.2014.године“ са неистинитим подацима јер је наведена доставница садржавала фалсификоване потписе „ИИ“, супруге осуђеног „ЕЕ“, у рубрици „потпис примаоца“ и достављача „ЈЈ“, у рубрици „потпис достављача“, што је окривљена „АА“ знала јер наведено решење уопште није експедовано па самим тим ни достављач није могао да задужи и преда исто, а „ИИ“ да својим потписом потврди пријем истог и истовремено окривљена „АА“ је у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете за дан 15.01.2014.године унела број 278/13 и текст „ЕЕ“, да је решење наведено послала, а достављач „ЈЈ“ је потписао пријем, али није приметио да наведено решење и доставницу није задужио јер се задуживао збирно, а не појединачно за свако писмено, а затим је сачинила наредбу за принудно довођење осуђеног „ЕЕ“ број 291/13 од 13.04.2014.године, која наредба је садржавала фалсификовани потпис „33“ и исту уложила у предмет, иако је знала да је на овој наредби фалсификован потпис „33“ јер му ову наредбу никада није изнела на потпис, а потом како би створила привид да је ову наредбу експедовала Полицијској управи ..., у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете за дан 11.04.2014.године, испод границе рубрика, дописала број 278/12, иако је достављач за тај дан задужио писмена и доставнице са бројевима у оквиру границе рубрика, чиме је окривљена „АА“ на име већ примљеног новца од осуђеног „ЕЕ“ неизвршењем службених радњи које је морала извршити створила услове да осуђени „ЕЕ“ не започне са издржавањем казне затвора, иако је окривљена била свесна да је њено дело забрањено,

- чиме би извршила продужено кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 Кривичног законика у вези чл.61 Кривичног законика,

На основу чл.256 ст.1 Законика о кривичном поступку, трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда,

Док се жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, окривљених и њихових бранилаца у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године, окривљене „АА“ и „ББ“ су оглашене кривим да су учиниле и то окривљена „АА“ радњама под тачком 1. продужено кривично дело примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ и продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ, а окривљена „ББ“ радњама под тачком 1. продужено кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 у вези чл.61 КЗ, па је суд окривљеној „АА“, применом чл.60 КЗ, утврдио за продужено кривично дело примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ, казну затвора у трајању од 30 (тридесет) дана, па их је суд осудио и то „АА“ на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју

казну јој се урачунава време проведено у притвору у периоду од 23.07.2014.године до 26.08.2014.године, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, а окривљену „ББ“ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору у периоду од 23.07.2014.године до 26.08.2014.године, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора. Окривљене не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљене једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора.

На основу чл.91 и 92 КЗ, од окривљених је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то од окривљене „ББ“ износ од 192.349,89 динара, а од окривљене „АА“ износ од 33.821,16 динара, па су обавезане да наведене износе уплате у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Окривљене су обавезане да на име трошкова кривичног поступка плате износ о коме ће суд одлучити посебним решењем, а на име судског паушала износ од по 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против цитиране пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Краљеву, због битне повреде одредаба кривичног поступка (чл.438 ст.1 тач.8 и ст.2 тач.2 ЗКП), повреде кривичног закона (чл.439 тач.2 ЗКП), погрешно утврђеног чињеничног стања (чл.440 ст.1 ЗКП), одлуке о казни (чл.441 ст.1 ЗКП) и одлуке о одузимању имовинске користи (чл.441 ст.2 ЗКП), са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, преиначи пресуду Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године и окривљену „ББ“ огласи кривом због кривичног дела трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ и осуди по закону, као и да ожалбену пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и окривљене „АА“ и „ББ“ осуди на казне затвора у дужем временском трајању, као и да сходно чл.91 – 93 КЗ, од окривљене „ББ“ одузме имовинску корист у виду једне женске тренерке розе боје,

- окривљена „АА“ лично, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о одузимању новчаног износа наведеног као имовинска корист, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, преиначи ожалбену пресуду Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године и окривљену „АА“ ослободи оптужбе за дела која су јој стављена на терет или да укине дату пресуду и предмет врати на поновно суђење. У жалби је затражила да заједно са браниоцем буде обавештена о седници већа,

- бранилац окривљене „АА“, адвокат Душан Сакић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9 и тач.11 и ст.2 тач.1 и тач.2 ЗКП, повреде кривичног закона из чл.439 ст.1 тач.1 ЗКП, погрешно утврђеног чињеничног стања из чл.440 ст.1 ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из чл.441 ст.1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу пресуду Вишег суда у Краљеву преиначи тако што ће окривљену „АА“ ослободити од оптужбе за кривично дело из чл.367 ст.3 у вези ст.1 КЗ, за које је оглашена кривом и осуђена јер

се не ради о кривичном делу – чл.423 тач.1 ЗКП, а за кривично дело из чл.357 ст. 2 у вези ст.1 КЗ, применом чл.423 тач.2 ЗКП, такође ослободи од оптужбе. У жалби је затражио да заједно са окривљеном буде обавештен о термину одржавања јавне седнице, у смислу чл.447 ст.2 ЗКП,

- окривљена „ББ“ лично, због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да другостепени суд уважи жалбу, укине нападнуту пресуду и отвори „главни претрес“, изведе доказе оптужбе и одбране и након изведених доказа ослободи од оптужбе за кривична дела која су јој стављена на терет, односно за кривично дело за које је оглашена кривом и осуђена на затворску казну коју би требало да издржи у кућним условима и уз примену електронског надзора,

- бранилац окривљене „ББ“, адвокат Радован Лопичић из ..., због битне пореде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу браниоца окривљене „ББ“ из ... и преиначи пресуду Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године, тако што се ослобађа оптужбе окривљена да је учинила кривично дело трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ услед недостатка доказа, ослобађа оптужбе окривљена да је учинила кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 у вези чл.61 КЗ услед недостатка доказа или одбија се оптужба према окривљеној „ББ“ из ... да је учинила кривично дело давање мита из чл.368 ст.2 КЗ због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. У жалби је затражио да буде обавештен о седници већа.

Бранилац окривљене „АА“, адвокат Душан Сакић је поднео одговор на жалбу Вишег јавног тужиоца у Краљеву, са предлогом да се иста одбије као неоснована јер је са становишта одбране иста беспредметна.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж.579/21 од 04.08.2021. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, сходно одредби чл.455 ст.2 ЗКП, одржи претрес на коме ће поновити изведене доказе и донесе нову пресуду усвајањем жалбе Вишег јавног тужилаштва у Краљеву, те првостепену пресуду Вишег суда у Краљеву К.44/18 од 19.05.2021.године преиначи тако што ће окривљену „ББ“ огласити кривом због извршења продуженог кривичног дела примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ и кривичног дела трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ, истој утврди појединачне казне за предметна кривична дела и осуди на јединствену казну затвора по закону, а у односу на окривљену „АА“ пресуду преиначи у делу одлуке о кривичној санкцији тако што ће истој за извршена кривична дела продужено кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 у вези чл.61 КЗ и продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 у вези чл.61 КЗ, за које је оглашена кривом, те осуди на јединствену казну затвора у дужем временском трајању.

Апелациони суд у Крагујевцу је дана 22.10.2021.године одржао седницу већа, у смислу одредбе чл.447 ЗКП, у присуству браниоца окривљене „АА“, адвоката Душана Сакића из ... и бранилаца окривљене „ББ“, адвоката Радована Лопичића из ... и адвоката Славише Војиновића из ..., а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљених, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са изјављеним жалбама, одговором на жалбу и писаним предлогом

Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, па је одлучио да се у овој кривичноправној ствари одржи претрес пред другостепеним судом због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, одредбом чл.455 ст.2 ЗКП је прописано да ће другостепени суд сам пресудити ако је у истом предмету првостепена пресуда већ једанпут укидана, а одредбом чл.449 ст.1 ЗКП да ће се претрес пред другостепеним судом одржати ако је потребно да се због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања изведу или понове ранији докази који су изведени или одбијени од стране првостепеног суда и постоје оправдани разлози да се предмет не врати првостепеном суду на поновни главни претрес.

На претресу пред другостепеним судом одржаним дана 08.11.2021.године, након разматрања првостепене пресуде и упознавања са наводима жалби, одговора на жалбу и писаног предлога Апелационог јавног тужиоца, изведени су следећи докази: саслушање окривљених „ББ“ и „АА“, читање исказа сведока „ЈЈ“, „ЗЗ“, „КК“ и „ЛЛ“, и увид у доставну књигу за ИК предмете за 2014.годину и транскрипте преслушаних разговора као резултат посебне доказне радње тајног праћења и снимања између окривљене „ББ“ и осуђеног „ЕЕ“ од 09.07.2014.године и 11.07.2014.године.

Окривљена „АА“ је у својој одбрани на претресу пред другостепеним судом негирала извршење кривичног дела и да је од „ББ“, као и од било ког другог лица, примила новац на име одлагања извршења казне затвора осуђеном „ЕЕ“. Такође је негирала да је у том ИК предмету потписала доставницу именованом „ИИ“, супруге „ЕЕ“. Због проблема које је имала са доставном службом јер је било ситуација да нема доставница, оформила је своју интерну књигу да би имала евиденцију о томе шта је дала на експедицију и шта се са експедиције враћа. Осим ње уписивање поште вршила је и „КК“. Спорно решење од 13.01.2014.године је експедовала „КК“ и у интерној свесци се налази њен рукопис, а та свеска није доставна књига. Што се тиче навода у доставној књизи у вези ИК предмета 278/13 за дан 15.01.2014.године, и текст „ЕЕ“, „КК“ је сачинила и потписала ово писмено. Наредбу број 291/13 од 03.04.2014.године за принудно довођење „ЕЕ“ сачинио је „ЗЗ“ и на наредби је његов потпис. Када је била одсутна из суда предавала је кључеве од плакара у којима су стајали „ИК“ „ЛЛ“ или „КК“, или их је остављала у фиоци.

Окривљена „ББ“ је на претресу пред другостепеним судом у свему казивала као у одбрани датој на главном претресу пред првостепеним судом, негирајући да је извршила кривична дела која су јој стављена на терет и наводећи да није тражила, нити узимала новац од било кога, нити је посредовала у давању новца, а не зна који су били пориви и мотиви „ЕЕ“ и „ЖЖ“ да јој се ова дела ставе на терет. Дана 23.07.2014.године око 11,00 сати пре подне дошла је кући из Београда, потом је отишла у суд на позив председника суда како би урадила један извештај и кући се вратила око 15,00 часова, када је код ње кући дошло шест оперативаца и четири униформисана полицајца. Претрес је вршен до пола седам. Полицајци су приликом претреса њене куће пронашли једну розе тренерку коју она није хтела да прими од „ЕЕ“ и за коју му је дала 10 евра, јер толико вреди, а коју је исти једном приликом, када је долазио код ње кући, бацио и рекао да тога има колико хоћеш. Не сећа се када и где је упознала „ЕЕ“, не зна да ли је икада разговарала телефоном са човеком из

Београда, не познаје никога из Владе Србије, нити било које лице из Београда задужено за извршење кривичних санкција. Познаје „ЖЖ“ и била је у локалу „...“, где сви иду.

Након оцене доказа који су изведени пред другостепеним судом, потом оцене одбрана окривљених, полазећи од доказа који су изведени пред првостепеним судом и правилно оцењени, навода у жалби, предлога окривљених и њихових бранилаца и речи на претресу, Апелациони суд је нашао да су жалбе Вишег јавног тужиоца, окривљених и њихових бранилаца делимично основане.

С обзиром да је Апелациони суд одлучио да отвори претрес у овој кривичноправној ствари у односу на обе окривљене због погрешно утврђеног чињеничног стања, то битне повреде одредаба кривичног поступка члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, на које се указује жалбама окривљених и њихових бранилаца немају такав значај у ситуацији када је отворен претрес због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Најпре, основано се изјављеним жалбама јавног тужиоца, окривљене „ББ“ и њеног браниоца указује да првостепени суд пресудом није потпуно решио предмет оптужбе у погледу кривичног дела трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ, које је, између осталог, стављено на терет окривљеној „ББ“ оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Краљеву Кт.бр.42/14 од 17.09.2014.године, која је измењена дана 28.11.2017.године (као и дана 10.07.2019.године, али не у погледу овог кривичног дела), и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.8 ЗКП, тиме што у изреци пресуде није донео одлуку о овом кривичном делу, а у образложењу пресуде је нашао да није доказано да је окривљена извршила предметно кривично дело, а што је последица погрешно утврђеног чињеничног стања, на шта се указује жалбом јавног тужиоца. У образложењу побијане пресуде првостепени суд је након извођења доказа на околност да ли је окривљена „ББ“ извршила кривично дело трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ и то оценом одбране окривљене „ББ“ дате у ПУ Краљево, ПС Рашка, одбране сада осуђеног „ЕЕ“ и материјалних и писаних доказа у виду извештаја о транскрипцијама разговора утврдио да окривљена „ББ“ јесте тражила новац у износу од 4.000 евра и ствари (једну розу тренерку, коју је и примила) од „ЕЕ“ да коришћењем свог претпостављеног утицаја посредује да се изврши службена радња, односно да му се промени место извршења казне затвора. Међутим, за првостепени суд је било спорно да ли је „ББ“ имала такав утицај, односно стварну могућност његовог коришћења, будући да је одбрана окривљене оспорила да је она имала такав претпостављени утицај да је могла да изврши наведено кривично дело, па је суд ради утврђивања постојања претпостављеног утицаја „ББ“ и њене могућности да га реализује на главном претресу саслушао тонске записе, односно прочитао преписе записа од 12.07.2014.године и 23.07.2014.године, при чему је првостепени суд закључио да се у наведеним разговорима не помиње било какво и било чије извршење казне, нити то доказује да је НН лице из Владе РС, па имајући у виду одбрану окривљене са главног претреса у делу да иста не познаје никога из Владе Србије, нити било које лице из Београда задужено за извршење кривичних санкција, првостепени суд је, применом одредбе чл.16 ст.5 ЗКП, решио у корист окривљене јер постоји сумња у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела.

Јавни тужилац у изјављеној жалби у погледу овог кривичног дела наводи да претпостављени утицај не мора бити непосредан, већ и посредан, односно да се ово кривично дело може извршити преко другог лица које такође има друштвени положај и

утицај. Да је такав утицај окривљена „ББ“ неспорно имала јасно доказују посебне доказне радње – тајни надзор комуникације чији су резултати изведени као доказ на главном претресу и то њена комуникација са непознатим лицем из Београда које очигледно има друштвени положај и утицај и који јој даје информације које носе ознаку степена тајности „строго поверљиво“.

Одлучујући о супростављеним тврдњама јавног тужиоца да у радњама окривљене стоје елементи кривичног дела из чл.366 ст.1 КЗ и окривљене „ББ“ и њене формалне одбране који истичући битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.8 ЗКП, предлажу доношење ослобађајуће пресуде према окривљеној за наведено кривично дело, Апелациони суд налази да је жалба јавног тужиоца основана и да су се у радњама окривљене стекли објективни и субјективни елементи кривичног дела које јој је стављено на терет, а из следећих разлога:

Наиме, доношењем Закона о потврђивању Кривичноправне конвенције о корупцији („Службени лист СРЈ- међународни уговори“, бр.2/2002 и „Сл.лист СЦГ – међународни уговори“, бр.18/2005 и „Сл. гласник РС“, број 102/2007), према члану 12 Република Србија се обавезала да ће усвојити такве законодавне и друге мере које могу бити неопходне да би се установиле као кривично дело према њеном домаћем законодавству када је учињено намерно, обећање, давање или нуђење, директно или индиректно, сваке незаслужене користи било коме ко тврди или потврди да може да изврши нерегуларан утицај на доношењу одлуке над било којим лицем поменутих у чл.2, 4 до 6 и 9 до 11, без обзира да ли је незаслужена корист намењена том лицу или неком другом, само ако је тражење, примање или прихватање понуде или обећање такве користи у вези са тим утицајем, без обзира да ли је утицај извршен или не и без обзира да ли се претпостављеним утицајем постиже намеравани резултат. Другим речима, Конвенција за постојање кривичног дела не тражи да утицај буде извршен и да се претпостављеним утицајем постигне намеравани резултат, већ је довољно да, између осталог, постоји тражење и примање незаслужене користи од стране оног ко тврди да може да изврши нерегуларан утицај на домаће државне службенике (члан 3) или чланове домаћих јавних скупштина које врше законодавну или административну власт (члан 4).

Одредбом чл.366 ст.1 Кривичног законика, важећим у време извршења кривичног дела, је прописано да ко захтева или прими награду или какву другу корист за себе или другог, непосредно или преко трећег лица, да коришћењем свог службеног или друштвеног положаја или стварног или претпостављеног утицаја, посредује да се изврши или не изврши нека службена радња, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година.

Кривично дело трговина утицајем је свршено захтевањем и примањем награде да би се коришћењем свог претпостављеног утицаја посредовало код службеног лица да изврши неку службену радњу, при чему је довољно да је награда примљена у циљу посредовања, а само посредовање не представља радњу овог кривичног дела, нити је за постојање овог кривичног дела неопходно да је дошло до посредовања, већ је довољно да је учинилац примио награду, односно захтевао награду да би посредовао да се изврши нека службена радња.

Следствено томе, Апелациони суд, као другостепени, је након одржаног претреса, прихватајући доказе на околност извршења овог кривичног дела који су

изведени пред првостепеним и другостепеним судом, нашао да је погрешан закључак првостепеног суда да окривљена није имала претпостављени утицај.

Насупрот наводима жалбе браниоца окривљене „ББ“ да је записник о саслушању осумњичене „ББ“ у ПУ Краљево ПС Рашка од 23.07.2014. године, који је уврштен у доказну грађу и за предметно кривично дело, незаконит доказ, јер је над окривљеном примењена психичка тортура, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно прихватио наведени записник као доказ и на истом засновао свој закључак да је окривљена од осуђеног „ЕЕ“ тражила и примила награду на име посредовања (иако исти није био од одлучног утицаја јер би и без тог записника одлука била иста, имајући у виду остале доказе), дајући о томе јасне разлоге, које је прихватио и Апелациони суд, а посебно имајући у виду налаз и мишљење комисије вештака Опште болнице Студеница у Краљеву у саставу др Владимир Јанковић, специјалиста гастроентерологије, др Мирољуб Трифуновић, специјалиста ОРЛ и др Срећко Миловић, неуропсихијатар – психијатар, у коме су се изјаснили о здравственом стању окривљене у време давања исказа у полицији, наводећи да су постојеће тегобе (санирани чир на дванаестопалачном цреву, хронични гастритис, депресија са елементима ПТСП и акутна стресна реакција због привођења) компромитовале њено психичко стање, али не у мери да би била процесно неспособна. Имајући у виду овакав налаз и мишљење из кога произилази да окривљена није била лишена могућности да рационално расуђује, односно да су наведене тегобе деловале на способност расуђивања, али не у тој мери да би се могло рећи да није била способна за расуђивање, то су наводи жалбе да се ради о психичкој тортури над окривљеном оцењени као неосновани, тим пре што за овакву тврдњу нема постојећих доказа сем речи окривљене са главног претреса, при чему ове околности нису истицане у тужилачкој истрази. Услед тога је Апелациони суд одбио предлог одбране окривљене да се на претресу пред другостепеним судом као сведок испита Милоје Цветић, адвокат из ..., који је био бранилац окривљене приликом саслушања у полицији, као сувишан, будући да је вештачењем утврђено у каквом се физичком и психичком стању налазила окривљена приликом давања исказа и од каквог је то било значаја за валидност њеног исказа.

Такође, неосновано се жалбом истог браниоца тврди да су транскрипти разговора као резултат посебне доказне радње тајног праћења и снимања незаконит доказ, јер је наредба издата од стране ненадлежног судије за претходни поступак из Краљева, будући да одредбе чл. 171. и 172. ЗКП не предвиђају да ову наредбу мора да изда судија за претходни поступак где окривљени има пребивалиште или евентуално према месту извршења дела.

Апелациони суд је одбрану окривљене „ББ“ дату на претресу пред другостепеним судом ценио као просто порицање кривичног дела у циљу избегавања кривице, које није прихваћено јер је обеснажено изведеним доказима.

Код неспорно утврђене чињенице да је окривљена „ББ“ од осуђеног „ЕЕ“ захтевала износ од 4.000 евра и једну женску тренерку, коју је касније и примила, да коришћењем свог утицаја преко извесних лица из Београда, која су очигледно утицајна јер су им познате поверљиве информације, посредује како би надлежни орган донео одлуку по којој ће окривљеном променити место извршења казне затвора, то је по оцени Апелационог суда, окривљена као државни службеник и дугогодишњи управитељ писарнице у суду, услед личних познанстава имала претпостављени утицај.

Околност да се у разговорима са НН лицем из Београда експлицитно не помиње извршење казне, већ да окривљена само поставља питање том лицу „Јеси ли ми сазнао за оно још, моје?“, како то произилази из транскрипта разговора у списима предмета, не искључује постојање кривичног дела, из претходно наведених разлога. Стога је Апелациони суд одбио доказни предлог формалне одбране окривљене „ББ“ да се као сведок испита лице за које одбрана претпоставља да је лице означено као „НН“ у транскриптима преслушаних разговора, налазећи да је извођење овог доказа сувишно за доношење одлуке.

По оцени Апелационог суда, окривљена је поступала са директним умишљајем, свесна да захтева и прима награду како би посредовала на основу свог претпостављеног утицаја да се изврши службена радња у виду премештаја осуђеног „ЕЕ“ у други затвор ради извршења казне, што је и хтела, свесна забрањености дела, при чему њена урачунљивост није доведена у сумњу, па је делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца у том делу преиначио првостепену пресуду тако што је окривљену „ББ“ огласио кривом да је извршила кривично дело трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ, на начин као у изреци пресуде под I, док је жалбе окривљене и њеног браниоца којима се предлаже доношење ослобађајуће пресуде у том делу, оценио као неосноване.

Надаље, основано се изјављеним жалбама бранилаца обе окривљене суштински указује да је погрешно утврђено чињенично стање у погледу радње која представља биће кривичног дела примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.1 КЗ, које је окривљеној „АА“ стављено на терет, а односи се на примање поклона да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју није смела извршити, односно да не изврши службену радњу коју би морала извршити, а из следећих разлога:

Окривљеној „АА“ је диспозитивом првобитне оптужнице (са изменом од 28.11.2017.године), између осталог, стављено на терет да је примила поклон да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морала да изврши (а у чињеничном опису кривичног дела је наведено да је окривљена „АА“ описаним радњама које су учињене након доношења решења ИК.бр.278/12 од 13.01.2014.године предузела радње које није смела да изврши), у ком делу је јавни тужилац приликом измене оптужнице дана 10.07.2019.године (у поновном поступку након укидања првостепене пресуде), ове радње окривљене „ББ“ (предузете након 13.01.2014. године) описао као неизвршење службене радње коју је морала да изврши и тиме усагласио чињенични опис кривичног дела са правном оценом радње која је уподобљена законском тексту којим је прописано биће предметног кривичног дела. У оваквој процесној ситуацији, првостепени суд је окривљену „АА“ огласио кривом, између осталог, да је примила поклон да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морала да изврши, са чињеничним описом радњи које су учињене након доношења решења ИК.бр.278/12 од 13.01.2014. године као у првобитној оптужници од 28.11.2017. године (наводећи да је предузела радње које није смела извршити).

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, из одбране окривљене „ББ“ дате пред овлашћеним службеним лицима ПУ Краљево ПС Рашка дана 23.07.2014.године, који записник је прочитан на претресу пред другостепеним судом, између осталог, произилази да је у четири наврата преко окривљеног „ЖЖ“ тражила и

узела новац од окривљеног „ЕЕ“ у циљу одлагања издржавања казне затвора, а од чега је окривљеној „АА“ у три наврата дала износ од по 100 евра, говорећи јој „частим те за „ЕЕ““.

У образложењу побијане пресуде, првостепени суд је правилно утврдио да је окривљеном „ЕЕ“ три пута одлагано извршење казне затвора решењем ИК.бр.278/12 од 24.12.2012.године, по захтеву за одлагање извршења казне затвора од 30.11.2012.године, решењем под истим бројем од 04.04.2013.године по захтеву за одлагање од 21.03.2013.године и решењем од 01.08.2013.године по захтеву за одлагање извршења казне затвора од 03.07.2013.године, а да је решењем суда ИК.бр.278/12 од 13.01.2014.године по захтеву за одлагање од 31.10.2013.године одбијен захтев осуђеног „ЕЕ“ за одлагање извршења казне затвора. Имајући у виду да је окривљена „ББ“, према сопственом исказу, окривљеној „АА“ давала износе од по 100 евра, на име реализовања одлагања извршења казне затвора за које су били испуњени законски услови јер је окривљени преко браниоца уредно подносио молбе за одлагање и прилагао медицинску документацију, то је погрешно закључивање првостепеног суда да је проблем настао када је „ЕЕ“ четврти пут предао „ЖЖ“ награду за службенике Основног суда у Новом Пазару да буде донето решење којим му се поново одлаже извршење казне затвора, те да овог пута окривљеној „АА“ није дала 100 евра јер није донето решење које је тражено, али да би у таквој ситуацији створила услове да „ЕЕ“ не започне са издржавањем казне затвора, те да би оправдала већ примљени новац, „АА“ није доставила „ЕЕ“ решење ИК.бр.278/13 од 13.01.2014.године, већ је предузела остале радње које су правно оцењене од стране заступника јавне тужбе и као радње кривичног дела фалсификовање службене исправе из чл.357 ст.2 у вези ст.1 КЗ извршене у стицају и описане у диспозитиву оптужног акта и изреци првостепене пресуде.

По оцени Апелационог суда, овакво закључивање првостепеног суда да окривљена „АА“ није извршила радње које је морала да изврши (након 13.01.2014. године), како би оправдала већ примљени новац, је произвољно у ситуацији када окривљену „АА“ за примање поклона у виду новца терети једино одбрана окривљене „ББ“ дата приликом саслушања у полицији, која признаје да је окривљеној „АА“ давала новац због одлагања извршења казне затвора решењем донетим у поступку по поднетој молби и уз приложену медицинску документацију, а у списима постоје докази да је било и других утицаја на окривљену „АА“ како би се окривљеном „ЕЕ“ одлагало извршење казне, тако да остаје могућност да примљени мито није био мотив окривљеној да након донетог решења о одбијању молбе за одлагање извршења казне затвора од 13.01.2014. године не изврши радње које је морала да изврши, односно да предузме радње које није смела да изврши (како је то утврђено изреком побијане пресуде).

Дакле, с обзиром да ниједан изведени доказ не упућује да је окривљена „АА“ и четврти пут примила износ од 100 евра како би извршила остале радње (након доношења решења о одбијању молбе за одлагање извршења казне) и тиме створила услове да осуђени „ЕЕ“ започне са издржавањем казне затвора, а у питању су службене радње које је окривљена морала да изврши али их није извршила, које представљају објективни елемент бића кривичног дела из чл.367 ст.1 КЗ, то Апелациони суд налази да ови наводи јавне тужбе нису доказани већ да су само несумњиво доказани наводи јавне тужбе да је окривљена „АА“ као службено лице примила поклон да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службене радње која би морала да изврши у вези са

извршењем кривичне санкције, односно да изради нацрте решења којима се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора, које је касније „ЗЗ“ потписао јер су били испуњени законски услови за то, што је иста учинила, а што је правилно утврђено у побијаној пресуди, на који начин су у њеним радњама остварени елементи кривичног дела примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.2 КЗ у продуженом трајању, будући да је у конкретном случају криминогено управо постизање имовинске користи коришћењем службеног овлашћења, а сама службена радња није незаконита.

Апелациони суд је ценио наводе жалбе браниоца окривљене „АА“, да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9 ЗКП, тиме што је прекорачио оптужбу јер је повећао криминалну количину у односу на радњу кривичног дела која је описана и представљена диспозитивом оптужбе у односу на изреку првостепене пресуде која је укинута „решењем Апелационог суда у Крагујевцу К.бр.75/14 од 22.12.2017.године“, јер је Виши јавни тужилац против те пресуде изјавио жалбу у првом реду због одлуке суда о казни, наводећи и да се жали због повреде кривичног закона, али према садржини те жалбе та повреда се односи на становиште јавне тужбе да није било основа ублажавати запрећену казну, ни потребних услова техничке нарави за изрицање казне затвора која би се издржавала у кућним условима, па налази да су исти делимично основани.

Наиме, иако бранилац као основ за изјављивање жалбе у овом делу наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1. тач.9. ЗКП, ради се о битној повреди из чл. 438. ст.1. тач.10. ЗКП, јер је према наводима жалбе, суштински посматрано, суд повредио забрану преиначења на горе из чл. 453. ЗКП, тиме што је у неким деловима изреке пресуде прихватио измењену оптужницу јавног тужиоца од 10.07.2019. године, која је измењена након укидања пресуде усвајањем жалби окривљених и њихових бранилаца.

Апелациони суд налази да је жалба браниоца окривљене основана када је окривљена, у датој процесној ситуацији, оглашена кривом за нове радње које нису биле садржане у првобитној оптужници а истима је повећана количина криминалне делатности (што може бити од утицаја на одлуку о казни), па је следствено томе Апелациони суд, као другостепени, из изреке осуђујуће пресуде за окривљену „АА“ изоставио додатне радње окривљене „АА“ које нису биле описане у првобитној оптужници, а састоје се у узимању изјаве вештака медицинске струке да је осуђени „ЕЕ“ оболео од тешке хроничне болести, јер је на описани начин додата већа количина криминалне делатности.

Што се тиче службене радње у виду израде нацрта решења којим се усваја молба осуђеног „ЕЕ“ за одлагање почетка извршења казне затвора (док је у првобитној оптужници стајало да је окривљена израдила решења), Апелациони суд налази да је жалба браниоца окривљене неоснована будући да окривљена није оглашена кривом за теже кривично дело, нити већи степен кривице, односно није оглашена кривом за више криминалних активности и већу криминалну вољу од оне за коју је првобитно оптужена. Наиме, и у првобитној оптужници је наведено да је окривљена „АА“ имала службено овлашћење да израђује нацрте одлука, па је измењеном оптужницом само уподобљено чињенично стање датом опису службених овлашћења која произилазе из Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Новом Пазару.

Такође, наводи јавног тужиоца из измењеног оптужног акта, садржани у изреци осуђујуће првостепене пресуде да је окривљена „АА“ у нацрт решења ИК.бр.278/12 унела да је донето 01.08.2013.године, иако је нацрт решења израдила неутврђеног дана у периоду између 01.09.2013.године, када се вратила на посао са боловања и 18.09.2013.године, када је решење експедовала, а које решење је „ЗЗ“ потписао, с обзиром да су према стању у списима предмета били испуњени услови за одлагање казне затвора, по оцени Апелационог суда, не представљају измену која би била учињена на штету окривљене, с обзиром да је окривљеној „АА“ првобитном оптужницом било стављено на терет да је решење донела 01.08.2013.године, а наведена измена је уподобљена резултатима доказног поступка и утврђеној чињеници да се окривљена у периоду од 02.07.2013.године до 01.09.2013.године налазила на боловању, па је жалба браниоца окривљене у том делу оцењена као неоснована.

С тим у вези, неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљене „АА“ да није доказано да је иста сачинила нацрт решења од 01.08.2013.године, на начин како то тврди јавни тужилац, имајући у виду исказ сведока „ЗЗ“ непосредно надређеног окривљеној „АА“, да исту нико није мењао у предметима извршења кривичних санкција у време када се иста налазила на боловању или годишњем одмору, који доказ је изведен пред другостепеним судом и у потпуности прихваћен.

Надаље, Апелациони суд, као другостепени, налази да су неосновани наводи жалбе браниоца окривљене „АА“ да је првостепена пресуда, заснована на незаконитом доказу и то на записнику о саслушању окривљене „ББ“ пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице у Рашки ПУ Краљево у присуству браниоца, адвоката Милоја Цветића из ... (услед чега није био сагласан да се овај доказ изведе пред другостепеним судом), а незаконитост се, према ставу жалбе, састоји у томе што је истој ускраћено право на изабраног браниоца, наметнут јој је бранилац по службеној дужности, након чега је потписала већ раније откуцано признање.

Наиме, по оцени Апелационог суда, записник о саслушању осумњиченог у начелу представља незаконити доказ уколико исти није упозорен и није се изјаснио у смислу одредбе чл.85 ст.3 ЗКП, међутим, у сваком конкретном случају треба проценити да ли упозорење и његово изјашњење на записнику испуњава стандард упозорења који одговара условима из поменутог члана. Из наведеног записника произилази да је окривљена била поучена о својим правима у смислу чл.68 ЗКП, да је пристала да свој исказ да у присуству браниоца, адвоката Милоја Цветића из ... и изјавила недвосмислено да прихвата као свог браниоца адвоката Цветић Милоја, са истим је обављен поверљив разговор у трајању од 15 минута, након чега је у несметаном излагању окривљена изнела своју одбрану, саслушање окривљене је извршено у присуству Вишег јавног тужиоца у Краљеву, сачињен је и прочитан записник који су осумњичена и бранилац по службеној дужности потписали без примедби, које чињенице у својој свеукупности указују да се ради о законитом доказу на коме се може заснивати судска одлука, тако да је жалба браниоца у том делу оцењена као неоснована.

Неосновано се жалбом истог браниоца тврди да окривљена није имала статус службеног лица, будући да није била овлашћена за потписивање решења о одлагању извршења казне затвора, зашта је био овлашћен искључиво њој хијерархијски надређено службено лице. Према ставу жалбе, окривљена не може да буде извршилац кривичног дела примање мита у било ком облику, јер не постоји та

чврста и неопходно потребна веза између њеног својства и службене радње на коју није овлашћена да је обави, а постојала би када би имала овлашћење да то решење потпише. Ово стога што је окривљена „АА“ према Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Новом Пазару (СУ-І-9-17/10 од 18.06.2010. године), којим је систематизован корпус њених службених овлашћења овлашћена да осим свих административно техничких послова по предметима извршења кривичних санкција, израђује и нацрте одлука поводом молби за одлагање извршења казни, те да, између осталог, поступа по осталим налозима председника суда. С обзиром да је окривљена, према речима њеног претпостављеног суштински била обрађивач предмета (примера ради, по налогу в.ф. председника суда је узимала изјаве од вештака медицинске струке на околности из приложене медицинске документације уз молбу за одлагање извршења казне затвора), то сачињавање нацрта решења као предлога одлуке коју по самом закону доноси председник суда, представља службену радњу службеног лица у смислу потребног својства извршиоца кривичног дела примање мита из чл.367 КЗ. Ово тим пре, што је према околностима конкретног случаја окривљена израђивала нацрте решења о одлагању извршења казне затвора у предметима у којима су били остварени сви законски услови за то, па их је из тих разлога и в.ф. председника суда својим потписом верификовао.

Апелациони суд одбрану окривљене „АА“ која представља порицање предметног кривичног дела није прихватио јер је обеснажена исказом окривљене „ББ“ датим у полицији, будући да у току првостепеног, као и жалбеног поступка, није изведен ниједан доказ који би упућивао на постојање неких разлога да иста неосновано терети окривљену „АА“, а у осталом делу који се односи на поступање окривљене након 13.01.2014. године, Апелациони суд је делимично прихватио у делу у којем је поткрепљена изведеним доказима, о чему ће бити речи у даљем образложењу одлуке.

Следствено томе, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене у том делу, из претходно изнетих разлога, Апелациони суд је окривљену „АА“ огласио кривом да је извршила продужено кривично дело примање мита из чл. 367. ст.3. у вези ст.2. КЗ у вези чл. 61. КЗ, извршено на начин описан у изреци ове пресуде, под І, при чему је радње осуђеног „ЕЕ“, као даваоца мита, навео у обиму како је исти осуђен за то дело, што није од утицаја за кривичноправну делатност окривљене „АА“ која је утврђена у овом поступку.

Надаље, изреком побијане пресуде која је идентична диспозитиву оптужног акта, који у том делу није мењан, окривљена „АА“ је оглашена кривом да је „као службено лице у службену књигу унела неистините податке и неистиниту службену исправу и књигу употребила у служби као да су истините“, те да решење ИК.бр.278/12 од 13.01.2014.године није експедовала „ЕЕ“ већ је у предмет ИК.бр.278/12 уложила доставницу за лично достављање са текстом „1 решење од 13.01.2014.године“ са неистинитим подацима јер је наведена доставница садржала фалсификоване потписе „ИИ“, супруге осуђеног „ЕЕ“ у рубрици „потпис примаоца“ и достављача у Основном суду у Новом Пазару, „ЈЈ“, у рубрици „потпис достављача“, што је окривљена „АА“ знала јер наведено решење уопште није ни експедовала, па самим тим ни достављач није могао да задужи и преда исто, а „ИИ“ да својим потписом потврди пријем истог, а окривљена је у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете за дана 15.01.2014.године унела број 278/13 и текст „ЕЕ“, да је решење наводно послала, а достављач „ЈЈ“ је потписао пријем, али није приметио да наведено решење и доставницу није задужио јер се задуживао збирно, а не

појединачно за свако писмено, а затим је сачинила наредбу за принудно довођење осуђеног „ЕЕ“ број 291/13 од 03.04.2014.године, која наредба је садржала фалсификован потпис „ЗЗ“ и исту уложила у предмет, иако је знала да је на овој наредби фалсификован потпис „ЗЗ“, јер му ову наредбу никада није изнела на потпис, а затим како би створила привид да је ову наредбу експедовала Полицијској управи Нови Пазар, у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете за дан 11.04.2014.године испод границе рубрика дописала број 278/12, иако је достављач за тај дан задужио писмена и доставнице са бројевима у оквиру границе рубрика.

У жалбама окривљене „АА“ и њеног браниоца се наводи да из исказа сведока „КК“ произилази да је управо она предала „ЈЈ“ решење од 13.01.2014.године ради доставе, а не окривљена „АА“, да је нејасно о којој се службеној књизи ради коју је она употребила као истиниту, а осим тога, без значаја је што наредба за принудно довођења „ЕЕ“ није експедована јер исти није могао да буде одведен на издржавање казне затвора док се не одлучи по његовој жалби изјављеној на решење од 13.01.2014.године, којим је одбијена молба „ЕЕ“ за одлагање почетка издржавања казне, а по његовој жалби одлучио је председник Вишег суда у Новом Пазару решењем СуVIII бр.91/14 од 30.06.2014.године, тако што је усвојио жалбу, укинуо решење и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање и истовремено наложио Основном суду у Новом Пазару да се укине наредба о принудном довођењу „ЕЕ“ ради издржавања казне.

Полазећи од изведених доказа пред другостепеним судом и доказа које су на ове околности изведени пред првостепеним судом и правилно цењени, Апелациони суд налази да је окривљена „АА“ као службено лице у службену књигу унела неистините податке, односно у доставну књигу Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете, тако што је за дан 11.04.2014.године испод границе рубрика дописала број 278/12, иако је достављач за тај дан задужио писмена и доставнице са бројевима у оквиру границе рубрика (што произилази из исказа сведока „ЈЈ“ коме је „ЗЗ“ рекао да му је окривљена „АА“ признала да је поступила на описани начин), како би створила привид да је наредба за принудно довођење окривљеног од 03.04.2014. године која је садржала фалсификован потпис в.ф. председника суда експедована, као и да је неистиниту службену исправу – доставницу са текстом „1 решење од 13.01.2014.године“, која је садржала неистините податке о примаоцу и достављачу, односно фалсификоване потписе примаоца и достављача, уложила у списе предмета ИК.бр.278/12 као саставни део списка и тиме употребила у служби као да је истинита (што произилази из исказа сведока „ЈЈ“ од кога је окривљена „АА“ тражила да на фалсификованој доставници заокружи број 1 и тиме потврди да је достављач покушао да изврши доставу писмена лично и да је уручио писмено члану домаћинства), док су остали наводи јавне тужбе остали недоказани, имајући у виду исказ сведока „КК“ која је потврдила да је вршила наводно експедовање решења од 13.01.2014.године и уписала у доставној књизи Основног суда у Новом Пазару за ИК предмете за 15.01.2014. године текст „ЕЕ“.

Окривљена „АА“ је оптужена за фалсификовање службене књиге (уношење неистинитих података у доставну књигу) и употребу фалсификоване службене исправе и службене књиге. Уколико службено лице фалсификује службену исправу па је затим употреби у служби као истиниту, одговара само за употребу службене исправе, а прављење лажне исправе је у овом случају припремна радња. С тим у вези, будући да је окривљена „АА“ оптужена за употребу фалсификоване

доставнице, а не за прављење исте лажне исправе, као и да није било доказа о употреби службене књиге (у оптужници није описано ни која службена књига је у питању и на који начин је извршена њена употреба, на шта се основано указује у жалби окривљене „АА“), Апелациони суд је ову окривљену огласио кривом за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из чл. 357. ст.2. у вези ст.1. КЗ у вези чл. 61. КЗ, на начин као у изреци пресуде, делимичним усвајањем жалби окривљене „АА“ и њеног браниоца и уподобљавајући опис кривичног дела резултатима доказног поступка са претреса пред другостепеним судом, док су остали наводи жалбе браниоца окривљене оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције према окривљенима, Апелациони суд је имао у виду све околности у смислу чл.54 КЗ, које су од утицаја на врсту и висину казне, па је окривљеној „АА“ од олакшавајућих околности ценио да раније није осуђивана, да је мајка двоје деце, а од отежавајућих околности упорност у извршењу кривичног дела јер је у више наврата примила мито, налазећи да наведене олакшавајуће околности имају карактер нарочито олакшавајућих околности у смислу чл.56 тач.3 КЗ у вези чл.57 ст.1 тач.3 и 6 КЗ, које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума, те да се и са ублаженом казном може остварити сврха кажњавања, па је истој најпре утврдио појединачне казне и то казну затвора у трајању од 1 (једне) године за кривично дело из чл.367 ст.3 у вези ст.2 КЗ у вези чл.61 КЗ, и казну затвора у трајању од 30 (тридесет) дана за кривично дело из чл.357 ст.2 у вези ст.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, и потом је окривљену осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју је, сходно чл.63 КЗ, урачунато време проведено у притвору, а коју ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, која је адекватна тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљене и истом се у свему може остварити сврха кривичних санкција и сврха кажњавања у смислу чл.4 и 42 КЗ.

Окривљеној „ББ“ од олакшавајућих околности Апелациони суд је ценио ранију неосуђиваност, да је мајка троје деце, нарушено здравствено стање, а од отежавајућих околности да је захтевала висок новчани износ на име награде, па налази да се казном затвора према окривљеној „ББ“ у трајању од 1 (једне) године, у коју је урачунато време проведено у притвору, сходно чл.63 КЗ, која ће се извршити у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, у свему може остварити сврха кривичних санкција и сврха кажњавања у смислу чл.4 и 42 КЗ.

Следствено томе, Апелациони суд налази да је жалба јавног тужиоца изјављена у односу на окривљену „АА“ и жалбени предлог у погледу изрицања строжих појединачних казни и јединствене казне затвора неоснована.

Апелациони суд је, на основу чл.91 и 92 КЗ, од окривљене „АА“ одузео имовинску корист прибављену продуженим кривичним делом примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.2 КЗ, у износу као у изреци ове пресуде, а од окривљене „ББ“ одузео имовинску корист прибављену кривичним делом трговина утицајем из чл.366 ст.1 КЗ у виду одузимања ствари које је примила на име награде ближе описане у изреци пресуде.

На основу чл.264 ст.1 ЗКП, Апелациони суд је окривљене обавезао да надокнаде трошкове кривичног поступка, будући да су оглашене кривим за извршење кривичних дела, док ће се о висини трошкова одлучити посебним решењем.

Полазећи од правне и процесне ситуације у којој је прималац мита оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело примање мита из чл.367 ст.3 у вези ст.2 КЗ у вези чл.61 КЗ (јер је примио поклон како би извршио службену радњу коју је морао да изврши), то није доказано да је окривљена „ББ“ посредовала у подмићивању службеног лица како исто не би извршило службену радњу коју би морало да изврши, већ су се у њеним радњама стекли елементи продуженог кривичног дела давање мита из чл.368 ст.2 КЗ у вези чл. 61 КЗ, за које није могла да буде оглашена кривом јер је у међувремену наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења протеком 6 година од извршења кривичног дела за које је забрањена казна затвора до 3 године (застарелост је почела да тече од 11.04.2014. године, као последњег дана у периоду означеном као време извршења кривичног дела). Следствено томе, Апелациони суд је усвајањем жалбе окривљене „ББ“ и њеног браниоца у том делу преиначио првостепену пресуду тако што је ову окривљену ослободио од оптужбе да је извршила продужено кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, јер није доказано да је исто извршила, на начин како је то описано у измењеној оптужници Вишег јавног тужиоца у Краљеву од 10.07.2019.године и одлучио као у изреци под II.

Жалба јавног тужиоца по основу одлуке о казни у односу на окривљену „ББ“ је беспредметна, будући да је иста ослобођена од оптужбе за кривично дело из чл. 368. ст.1. КЗ у вези чл.61. КЗ.

На основу чл.256 ст.1 ЗКП, одлучено је да трошкови кривичног поступка у односу на продужено кривично дело давање мита из чл.368 ст.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, које је стављено на терет окривљеној „ББ“, падају на терет буџетских средстава, будући да је иста ослобођена од оптужбе за ово кривично дело.

Са разлога који су претходно изнети у образложењу ове одлуке Апелациони суд је делимичним усвајањем изјављених жалби одлучио као у изреци, с тим што је жалбе у преосталом делу одбио као неосноване.

Са напред наведених разлога Апелациони суд је, након одржаног претреса, на основу одредбе чл.459 ЗКП, одлучио као у изреци под I и II.

**Записничар,
Тамара Миљивојевић**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић**

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Крагујевцу, као суду трећег степена, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, само у осуђујућем делу под I у односу на окривљену „ББ“.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

